

NARAIĆ (3) *vb pf*

Oba a jasne.

inf naraić (1). ◇ *fut 1 sg* naraję (1). ◇ *praet 3 sg m* naraił (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVII(XVIII) – XVIII w.

Nastręczyć, polecić komuś [kogo, co] (3) :

naraić do kogo (1): Do tego [Democyllusa] was náráię/ gdyście vrodliwi/ Do pićia y iedzenia/ kwoli mu teskliwi. *PaxLiz D.*

Zwrot: »naraić za małżonkę [komu]; [[komu] żonę naraić]« (1): *BielKron 375; [Zda mi fię żeby [św. Wojciech i Stanisław] nie mieli zá żywota mieyćá we Zborze wáńszym/ chyba iżbyście im teraz po śmierci chćieli żony náráić/ áby mogli v was być Biskupámi ŁaszczOkulary C3v].*

Szereg: »naraić i zmowić« (1): dla pewnieyżzey przyiáźni/ [papież] náráił y zmowił Elźbietę corę Boguławowę Kfyżęćią Stolpeńkiego/ [...] zá małżonkę Kárłowi Celárzowi *BielKron 375.*

Przen (1) :

Zwrot:»[komu] naraić z gębę chleba« = *zapewnie dosyc pożywienia:* Gdyż iuż widziłz czego nam potrzebá/ Zechćieyże nam náráić/ kędy zgębę chlebá. *PaxLiz D.*

Synonimy: nakłonić, namowić, nastręczyć.

Formacje współrdzenne cf RAIĆ.

Cf [NARAJENIE], [NARAJONY]